

Apostelen Paulus skriver en hilsen til menigheten i Filippi, som vi i dag skal ta som en hilsen til oss også:

*La samme sinnelag være i dere som også var i Kristus Jesus!*

<sup>6</sup> *Han var i Guds skikkelse og så det ikke som et rov å være Gud lik,*

<sup>7</sup> *men ga avkall på sitt eget, tok på seg tjenerskikkelse og ble mennesker lik.*

*Da han sto fram som menneske,<sup>8</sup> fornedret han seg selv og ble lydige til døden, ja, døden på korset.<sup>9</sup> Derfor har også Gud opphøyd ham til det høyeste og gitt ham navnet over alle navn.*

<sup>10</sup> *I Jesu navn skal derfor hvert kne bøye seg, i himmelen, på jorden og under jorden,*

<sup>11</sup> *og hver tunge skal bekjenne at Jesus Kristus er Herre, til Gud Faders ære! (Fil 2,5-11)*

---

Det er mange som ønsker seg å være som Gud, å ha all makt i himmel og på jord, å ha makten og æren i all evighet.

De krever underkastelse og full lydighet. De tillater ingen å stille spørsmål ved deres bestemmelser. Deres ord er lov.

De har kalt seg keiser, konge, kommandant, general, president, fører – og de har fylt sin rolle med krav om allmakt.

Det har aldri gått bra. Hat og kalde hjerter har ført store ulykker og uopprettelige skader med seg. Mange veteraner over hele verden bærer dype sår fra å ha vært med på å begrense skadene etter menneskelig uforstand.

Bare én har guddommelig makt i himmel og på jord. *For han skal hvert kne en dag bøye seg.* Han gav avkall på sitt eget og tok på seg en tjenerskikkelse. Han steg ned fra det høye og tok bolig blant oss, menneskene, som strever med hat og uforstand og kalde hjerter. Men som også bærer i oss lengselen etter kjærlighet og drømmen om paradiset.

Det er selve ur-synden, slik det beskrives i de store grunnfortellingene i vår historie, skapelsesberetningen og syndefallsfortellingen: Mennesket gjør opprør og krever selv å være på tronen. Å bøye seg og gi avkall på sitt eget ligger ikke for oss.

Da griper den høyeste, som har *all makt i himmel og på jord*, inn i vår historie. Han fornedrer seg selv og går inn i det som står lavt: han solidariserer seg med den prostituerte, den utstøtte, den syke, den som ikke regnes for noe, og som ikke er lett å elske. Ja, helt inn i døden går han: han *«før ned til dødsriket»*, lavere kommer man ikke.

Hvorfor skjer dette?

For å reise oss opp og gi nytt liv til fortapte skapninger, og gi oss nye mål og nye idealer å leve for. For å la livet seire, der døden ellers rår, i en verden der mennesker påfører hverandre lidelser, og der kjærligheten som er sterkere enn døden, er visket ut og ikke får rom. «Hva hjelper det med skuddsikker vest, når døden kommer fra hjertet?»

På påskedagen ropes det ut i de første strålene av dag: *Han er ikke her, han er oppstått.* Han er ikke lenger i graven. Han er herre over liv og død, *Gud har opphøyd ham til det høyeste og gitt ham navnet over alle navn.*

*I Jesu navn skal derfor hvert kne bøye seg, i himmelen, på jorden og under jorden, og hver tunge skal bekjenne at Jesus Kristus er Herre, til Gud Faders ære!*

Makten og æren tilhører han i all evighet – og vi er ydmyke tjenere på hver vår post.  
Amen.